

[Forsvarsministeren.]

til at gøre en af de danske regimentskampgrupper i dækningsstyrken klar til at afløse den norske brigade fra foråret 1953.

Dette spørgsmål blev selvfølgelig grundigt drøftet, såvel i regeringen som mellem forsvarsministeriet og de militære myndigheder. På grundlag heraf svarede jeg general Ridgway i begyndelsen af september i fjor, idet jeg bl. a. fremhævede, at såfremt det ikke skulle lykkes helt eller delvis at bibeholde det norske kontingent i dækningsstyrken, måtte den danske styrke anses for utilstrækkelig til løsning af den foreliggende opgave, og det ville da, skrev jeg, være nødvendigt, at der fra allieret side snarest muligt stilledes de fornødne yderligere styrker til rådighed. Såfremt en sådan styrkelse fra allieret side kunne ske, lovede jeg, at den danske regering ville tage under overvejelse at søge politisk tilslutning til at forøge den danske styrke i Tyskland til ca. 4 000 mand med en geografisk og strategisk placering, som var i overensstemmelse med danske ønsker og interesser.

Som man heraf vil se, var udgangspunktet for mit svar til general Ridgway på regeringens vegne et forsøg på at skabe en stærkere dækningsstyrke syd for vor egen grænse end den, der hidtil har stået der, idet man i kraft af det forslag, som jeg stillede, som dækningsstyrke ville have ca. en halv division. Af senere fremsatte udtalelser har jeg forstået, at selve denne tankegang også deltes af de ærede forespørgere.

I begyndelsen af oktober i fjor skrev general Ridgway imidlertid til mig, at der ikke i øjeblikket fandtes andre allierede styrker, som kunne indsættes til erstatning for den norske brigade, men generalen udtrykte på NATO-hovedkvarterets vegne håbet om, at man fra dansk side alligevel måtte finde det muligt at erstatte den norske styrke med en tilsvarende dansk, placeret således, at den mest effektivt kunne bidrage til at løse de opgaver, der påhviler nordregionen i forbindelse med Jyllands forsvar.

Som forholdene lå, mente regeringen det ikke muligt på forhånd at afvise denne henstilling. Årsagen hertil var for det første, at en placering af større danske styrker ved og om Kielerkanalen gav Danmark bedre muligheder for forsvaret af sin egen sydgrænse. Jeg vil gerne i denne forbindelse

meget stærkt understrege, at dette er en militær opfattelse, som enstemmigt er kommet til orde lige fra general Ridgway og hans stab til nordregionens militære ledelse og de øverste hjemlige militære myndigheder. For det andet var det regeringens opfattelse, at man i det fortsatte arbejde for at få nordregionens sydlige forsvar styrket mest muligt ved hjælp udefra — et synspunkt, som er vigtigt, og som vi aldrig skal tabe af syne — ville vinde øget forståelse for vore krav, når Danmark øgede sit eget forsvarsbidrag i dette i den givne situation vitale område for os.

Dette var som sagt grunden til, at regeringen ikke fandt det forsvarligt at afvise general Ridgways henstilling, som jo kom på NATO-basis, og denne henstilling blev aktuel i anden forbindelse, idet Danmark nu stod overfor at skulle endeligt svare NATO-myndighederne om mulighederne for at gennemføre vor del af det fælles vest-europæiske forsvarsprogram, således som dette var opstillet ved Lissabonmødet i årets begyndelse.

Der måtte derfor nu tages et principielt standpunkt til spørgsmålet om formen for tjenestetidsforlængelsen. Dette skete som bekendt i den tale, jeg holdt her i folketinget den 12. november i fjor, hvori jeg på regeringens vegne meddelte, at 18 måneders tjenestetid ville blive indført gradvis ved hæren fra maj 1953, og hvori jeg henviste til, at der dengang fandt visse undersøgelser sted mellem hærkommandoen og forsvarsministeriet med hensyn til indkvarteringskapaciteten her i landet, ligesom denne undersøgelse også omfattede spørgsmålet om, hvor mange afdelinger der kunne stilles op med det til rådighed værende befalingsmandspersonel. Jeg føjede dengang til, at såsnart denne undersøgelse var afsluttet, ville der blive truffet endelig bestemmelse om, i hvilket omfang 18 måneders tjenestetiden kunne indføres i hæren, og at det da ville være muligt at give de værnepligtige besked om, hvem der skulle hjemsendes til maj, og hvem der måtte regne med et halvt års ekstra tjeneste. Samtidig blev der gjort opmærksom på, hvorledes tjenestetiden var forlænget ved de øvrige værn, og jeg fremsatte også nogle betragtninger om den ulige byrde, de værnepligtige kom til at bære ved en sådan gradvis forlængelse af tjenestetiden.